

Γλυπτική και άνδριονεμάν

ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΣΤΗΝ «ΩΡΑ»

ΑΝΔΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ - HUGHES

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ στην Θεσσαλία και σπούδασε γραφικές τέχνες στην Αθήνα και στο Λονδίνο. Έχει πάρει μέρος σε ομάδα εκθέσεις και σε γάνωσι κομμουνιστικής και άνδριονεμάν σε διάφορους χώρους.

ΠΡΙΝ από μερικά χρόνια είχε παρουσιάσει επιθετικό άνδριονεμάν στην Αθήνα (Γκαλερί "Αστωρ και Χίλτον") ή Μαρία Κορσάδα. Έτσι έγινε γνωστό στην Ελλάδα ένα εκφραστικό είδος που άρχισε να εύδοκμή στην Δυτική Ευρώπη στην δευτέρα δεκαετία του 20ού αιώνα, για να επεκταθεί ανά - σε για σε όλα τον κόσμο. Άμα λέμε άνδριονεμάν ή οοίμε την μεταβολή του περιβάλλοντος - σε εκφραστικό φέρμα. Σε αυτό προβάλλονται ιδέες και διάματα, που ενεργούν αντανακλαστικά στον θεατή. Η εικαστική αυτή κατηγορία είναι θέματα κοινού μόνο στην όμο, ζωντανικό τρόπο που χρησιμοποιεί και στην ανατροπή των καθιερωμένων καλλιτεχνικών νοσηριών διαφύρασης του χώρου. Κατά το άλλο έχει δοθείς ρέζες μέσα στην εκφραστική ιστορία του ανθρώπου. Το άνδριονεμάν της Παπακωνσταντινού, όπως και κάθε άνδριονεμάν - χρησιμοποιούμε τον όμο, όπως έχει κατοχυρωθεί - πρέπει να το ζήσι κανείς για να αντιληφθεί τις όζες που το χαρακτηρίζουν. Όσοιόμοις περιγραφή δεν είναι σε θέσι να δώσι εκείνο που ειασθάνεται κανείς όταν ζήσι τοποθετηθεί μέσα σε αυτό και θέλει του ζήσι γίνει τμήμα του. Πραγματικό. Ο θεατής ενός άνδριονεμάν εξαναγκάζεται να συμμετάσκη στην διαφύραση του με την παρουσία του και αυτό είναι εκείνο, που τον κάνει να ύπαστη άλλω, σε τι που δεν δημιουργούνται μεζ αποστάσεις. Κάθε χώρος που διακόμεσι είναι ηπεριβάλλον. Όταν όμως απορρινωθεί ο χώρος αυτός, αποζηνοθεί και αποκτήσι, αντανακλαστικά ιδιότητες, τότε επιβάλλεται διαφορετικό. Άρκεσι με συναισθήματα άλλου είδους μετα'ο ύπεκείμενο και αντικείμενο, με αποτέλεσμα την δαυότερη συνείδη, τοποίση μιας καταστάσης.

ΣΤΗΝ «ΩΡΑ» είχε γίνει τον περασμένο χρόνο ένα άλλο άνδριονεμάν, από τον Δημήτρη Αιθινό. Και εκείνο και αυτή της Παπακωνσταντινού δείχνουν ότι από την νεότερη γενιά γίνονται πραγματικά αποδοτικά άλματα σε εκφραστικό επίπεδο ενός εικαστικού παρόντος χωρίς τις διαιρέσεις του πολύ γνωστού στην Ελλάδα πνευματικού επαρκισμού. Ειδικά η Παπακωνσταντινού, καταφέρνει στην κεντρική αΐθου,

Ένα από τα έργα που εκτίθενται στην «Ωρα»

σα της γκαλερί, με την συγκάλυψη των τοίχων από εικονογραφημένα και το έδαφος από ακατέργαστα άρνισια μαλλί, να εισάγη τον επισκέπτη μέσα στον πανζουρλισμό του καταναλωτικού κόσμου, όπου ο άνθρωπος παίζει, όπως τον ρόλο της κοινοτοπίας. Το σκ είναι άμμο και η συνειδητοποίηση αούδρημη.

ΣΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟ δωμάτιο έχουν τα πάντα απολιθωθεί. Με το να δουπκτούν σε διάλυμα γούου έχουν άσπρσι, άκινητοποιηθεί και άποζενωθεί. Έδώ που εξολοθρεύεται η έννοια του χρόνου, που ο θάνατος φαίνεται νακη σπαργισι ού, για με τρεις μερά μπανάλ επικαιρότητα, δημιουργήσι ένα παρόξενο ρομαντικό συναίσθημα, με έγκρημη ταΐνια που προβάλλεται σε ένα λευκό κάδρο: λουλούδια, νιάτα και άγαστες σαν ένα δράμα της ζωής που έχει γίνει άδύνατο.

Η ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ είναι δική άλλο, με σπουδαία καλλιτεχνική ελιείδα του ελληνικού παρόντος.

DAVID KENNEDY

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ στο Λονδίνο στα 1931. Σπούδασε στο Όκλαντ της Νέας Ζηλανδίας. Έργάστηκε πρώτο σαν ζωγράφος, ενώ από το 1957 επιδόθηκε στην γλυπτική. Από το 1963 ζήσι στην Ελλάδα. Στην τυρινή του έκθεσι παρουσιάζει όκτα άσπρημένες συνθέσεις, έντεκα ζωα (προπόντων κουκουβάγιες) και ένα κινητικό συντριάνο.

ΑΝ ΑΝΗΣΙΟΥΜΕ στην άκρη της άσπρημένες συνθέσεις του KENNEDY, που παρ τις όρετις τους άνήκουν σε με πολλοά κλασικισμένη πλαστική κοι-

νοποία, μένουσι οι μορφές ζών. Η συγκέντρωσι όλο το δυναμικό έξαρη εύαισθησία του πλάστος. Πραγματικά. Έδώ κατορθώνει ο καλλιτέχνης από την με άκρυά να έντοίση το πολύτιμο χαρακτηριστικό ενός ζώου από την άλλη το χαρακτηριστικό σε να το επεξεργάζεται με το δικό του ύπνο και κούμπω και να δημιουργήσει έκφραση, που είναι τόσο τυπική, και άληθινή. Οι κουκουβάγιες του, να η έναόμοις του μυστηρίου άμονωσι της νύκτας, ενώ το αΐου είδα του ά απεικόνισι της νύκτας, ανάλαφρη με το αΐουρη κινητικότητα. Το ζών: κατά - έκτος από - σε άρεϊκαλη δουλειά με όζινο - άστυλιν, άποκτούν με τεκνοπαΐνα που είναι πολλές φορές όμοδικά κρσι. Όμως τους πάσι. Αν περνάται στην όψη της έκφρασης, στο θαυμάσιο λεπτό αΐσθημα που δίνει ο KENNEDY, ένας πλάστος με λιθινά όζόλογο περιεχόμενο. Η στυούργημα πλαστικού παγγυδίου είναι μικρό συντριάνο, όπου το γίνεται άφορη να κινηνοται από και σε καιρό το έδαφος μέσα του και δημιουργούν ένα οργανωμένο άσπρημο μορφήν, κίνηση και άκρη. Σε κανείς όρες διάκλρησι να κοι και να άκούσι το μικρό αυτό πασ, όπως συναρπάζεται στην άκρηγαλοπο το φλόισο του κόματος. Α το κρσιμα ενός ρυακίου. Αν σκεφθίνοσι το συντριάνο του άδμου, ναΐου, τότε άναρπίζεται στο σε μήπως δεν έχει γίνει και εδώ έντεπανόληπτο σφάλμα επί πλέον άμοποίησης ούης της πόλεως, όσο νείς δεν σιδουλεύεται καλλιτέχνης τον KENNEDY.